

заедно съ прѣстена. Други пъкъ се покачиха по кубетата и покривитѣ на черквитѣ, па почнаха да разковаватъ позлатенитѣ мѣдни плочи, като мислѣха, че цѣлитѣ сж златни.

Отъ огъня и грабежа на френцитѣ градътъ много се разори.

Наполеонъ написа на руския царь Александра въ Петербургъ слѣдното писмо:

„Мой брате,

Чудниятъ и разкошенъ градъ Москва вече не съществува. Вашитѣ чиновници го изгориха. Тѣ бѣха наредили 400 души подпалвачи да запалватъ нощѣ кжщитѣ. Моитѣ войници ги хванаха на мѣстото, кога турѣха огъня подъ кжщитѣ. Тѣ казватъ, че градоначалникътъ ги накаралъ да вършатъ това. Заповѣдахъ да застрѣлятъ всички тия подпалвачи. Защо се гори града? Не е ли грѣхъ да се палятъ домоветѣ и да се оставя населението безъ покривъ прѣзъ зимата? Градоначалникътъ откаралъ тулумбитѣ и сега нѣма какъ да се угаси огъня...“

Наполеонъ.

Наполеонъ очакваше, щомъ прѣвземе Москва, рускиятъ царь да поиска миръ, ала той се излъга. Той чака дълго врѣме. Никой не дойде да му се моли за миръ. Руската войска вмѣсто да бѣга, почна да се приближава отъ всѣка страна и да заобикаля френската. Цѣлиятъ народъ се подигна да защищава отечеството си. Руситѣ отъ всички други градове и села, като се научиха че Наполеонъ е въ свещения тѣхенъ градъ Москва, образуваха доброволчески дружини, въоръжиха ги, снабдиха ги съ храна и ги изпратиха да помагатъ на редов-